

[J. Oskar Andersen.]

ydelse paa det kongelige Teater, og hvis de fik denne Dobbeltscene, vilde der ogsaa, om jeg saa maa sige, for den samme Betaling kunne ydes et ganske anderledes stort Arbejde derovre.

Men der blev, som sagt, ikke foretaget nogen Ordning i Anledning af Gennemførelsen af dette Lovforslag om Radiobygningen og Dobbeltscenen.

Nu har altsaa den højtærede Minister fremsat et Lovforslag med en meget stærk Understregning af, at det er paa høje Tid, at en Ordning baade af Teaterstyret og af de finansielle Forhold bliver truffet, og Ministeren henstiller meget indtrængende, at dette Lovforslag bliver hurtigt gennemført. Det haster, siger Ministeren, der er ingen Tid at spille — og deri kan Ministeren, saa vidt jeg kan se, have Ret. Som det ogsaa blev fremhævet af den socialdemokratiske Ordfører: Forholdene ligger jo saadan, at man for Teatrets Skyld maa ønske, at der træffes en Ordning i en saa nær Fremtid, at man kan gaa ind i næste Sæson paa en saadan Maade, at der virkelig kan være Tale om rolige Arbejdsforhold.

Men jeg maa gøre opmærksom paa, at lige saa sikkert som dette er ønskeligt for Teatret, lige saa sikkert er det ønskeligt for os her i Rigsdagen, at vi virkelig faar Lejlighed til at gennemdrøfte dette Lovforslag og faa det belyst, thi der er med Hensyn til det i mange Henseender maa jeg sige Uklarhed. Der er ligefrem Stof, der mangler os, for at vi kan se, hvordan dette Lovforslag vil komme til at virke i Praksis, og om det med det Formaal, som det har, og som jeg i høj Grad billiger, ogsaa vil kunne føres ud i Livets Virkelighed. Der maa være Lejlighed til at drøfte en Række Spørgsmaal vedrørende denne Teatrets indre Ordning.

Skal der nemlig træffes en saadan Ordning, skulde det dog helst være en betryggende Ordning, der kunde være helst udover den begrænsede Tid, det Interim, om jeg saa maa sige, som er sat igennem de 5 Aar, dette foreløbig skal gælde for, dog saaledes at det var Meningen, det skulde fortsættes, hvis det viser sig overhovedet at være brugbart.

Altsaa, man maa ønske, at Rigsdagen kan være overbevist om, at den gaar med til en betryggende Ordning, saaledes at vi kan have Tillid til, at vi kommer ud af det Virvar og den Uorden, som hidtil har været det mest fremtrædende Karaktertræk ved det kongelige Teaters Drift. Og dette gælder efter min Mening ikke blot det, som Ministeren omtalte i sin Fore-

læggelsestale som „den meningsløse Ordning“, nemlig at Staten hidtil har været nødt til at betale disse store Summer, som ikke nogen Sinde var bevilget, saaledes som jeg før omtalte det, men det gælder i Virkeligheden ogsaa den kunstneriske Side.

Jeg skal villigt indrømme, at de to sidste Aar har vist nogen Bedring. Teatrets Repertoire har været mere lødigt, og det har virkelig søgt i nogen Maade at være en saadan Kulturfaktor, som det dog er Meningen, at det skal være, ved at fremføre god og lødig Kunst; der er ogsaa fremført Forestillinger, som med Hensyn til den rent skuespillermæssige Ydelse har staaet højt.

Men det er dog ganske sikkert, at det tidligere Niveau ikke paa nogen Maade er genvundet, og man bemærker meget tydeligt, hvor vanskeligt det er baade for Personalet og for Instruktoren at faa den Stil, som f. Eks. hører til det klassiske Drama, fornyet, navnlig naar der er Tale om Dramaer, der er skrevet paa Vers.

Ligeledes mærker man ganske tydeligt, hvordan den Tradition, som ellers har været saa levende med Hensyn til det nationale Skuespil og navnlig med Hensyn til Holberg, begynder at svigte baade med Hensyn til Iscenesættelsen og Fremførelsen. Der er kommet noget ind, der bryder denne gamle gode Tradition, som gaar helt tilbage til det kongelige Teaters ældste Tid som Nationalteater.

Desuden har det været saadan ikke mindst i de sidste Sæsoner, at man har tilsidesat Balletten paa en højst paafaldende Maade, skønt man dog maa sige, at er der nogen af de tre Kunstarter, der er i Besiddelse af friske Arbejds kræfter og i Besiddelse af Lyst til at komme til at arbejde, saa er det denne Kunstart.

Det undrer mig derfor noget, at Ministeren har kunnet udtale — det er Sp. 1828 —: „Ingen finder egentlig paa at sige, at Personalet skal reformeres, skal præstere mere eller præstere bedre Ting“. Jeg synes oprigtig talt, at det er blevet sagt ofte nok herhjemme; det er blevet sagt her i Rigsdagen, og det er blevet sagt her i Pressen, og det er sikkert ikke sagt uden god Grund.

I øvrigt vil jeg gerne give min fulde Tilslutning til en stor Del af det, som den højtærede Undervisningsminister udtalte i sin Forelæggelsestale. Den var baaret af den varmeste Interesse for det kongelige Teater som Kulturfaktor, og jeg kan sige, at den indeholdt et begejstret Forsvar for Bevarelsen af de tre Kunstarter. Og ikke